

ஒவ்வொரு நாளும் இருநூறு கி.மீ . தூரம் வரை புகைவண்டியில் கடந்து வகைமாக சன்னகை குள் வந்து விட்டு, மாலையே மணிக்கு மீ ண்டும் அதே வகைத்துடன் இன்னொரு இருநூறு கி.மீ பின்னோக்கிப் பயணித்து, இடபைபட்ட நான்கு மணி நேரத்தை இருளில் உண்டு, உறங்கிக் கழித்து விட்டு, அதிகாலையே நான்கு மணிக்கு மீ ண்டும் எழுந்து சன்னகை குப் பயணிப்பவர்களைப் பற்றி நீங்கள் களைவிப்பட்டுக்கிறீர்களா?

காலையே ஒன்பதரை மணிக்கு சன்னகை சனெட்ரலையே வந்ததையும் ஏலகிரி விரைவா வண்டி, நடமையேயை அடையதற்குள்ளாகவே பெட்டிகளிலிருந்து குதிப்பவர்கள், நடமையேயில் பாதம் பட்ட உடனே கட்டடம் கட்டடமாக வாயிலையே நோக்கி ஓடுகிறார்கள். வாயிலையே அடையதும் மாநகரப் பேருந்துகளில் திணித்துக் கொண்டு சன்னகை நகரின் பல்வற்று திசைகளையும் சிதறி மறந்து போகிறார்கள். மீ ண்டும் மாலையே 5 மணி முதல் 5.55க்குள் அனதத்துத் திசைகளிலிருந்தும் சனெட்ரலையே நோக்கிக் விரைவாக கட்டடம், காலையில் வந்த அதே ஏலகிரி விரைவா வண்டிக்குள் தன்னதத் திணித்துக் கொள்கின்றது.

சன்னகையில் புதிது புதிதாக எழும் அடக்குமாடிக் கட்டிடங்களாகக் கொத்தனார், சித்தாள், தச்சர், பிளம்பர், பெயிண்டர் என பல்வற்று கட்டிலி வலையே செய்பவர்களையும், தனியார், அரசு அலுவலகங்களில் மாதச் சம்பளம் பெறுபவர்களையும் உள்ளடக்கியது தான் இந்தப் பயணிகள் கட்டடம். இவர்களில் பெண்களும் உண்டு.

ஏலகிரி விரைவா வண்டி சன்னகை சனெட்ரலையிலிருந்து தரம்புரி மாவட்டம் திரும்பத்தூர் வரை செல்கின்றது. இந்த வண்டிப் பயணிகளில் பெரும்பான்மையினர் ஜோலார்பேட்டையையே சேர்ந்தவர்கள். இவர்களுடன் திரும்பத்தூர், வாணியம்பாடி, ஆம்பூர், காட்பாடி, ஆற்காடு, வாலாஜா, திருத்தணி, சோளிங்கர், அரக்கோணம் ஆகிய ஊர்களைச் சேர்ந்தவர்களும் கணிசமான அளவில் வருகிறார்கள்.

சன்னகை சனெட்ரல் நிலையம். மாலையே 5.50. கிளம்புவதற்கு தயார் நிலையில் நான்காவது நடமையேயில் நிற்கிறது ஏலகிரி விரைவா வண்டி. வண்டியைப் பிடித்து விட்ட மகிழ்ச்சியில் வண்டியை நெருங்கினேன். நெருங்க நெருங்க மத்திரம், பான்பராக், சிகரெட் அனதத்தும் கலந்த ஒரு துர்நாற்றம் 'குப்' எனக் காற்றில் கலந்து வீசியதால் குமட்டிக் கொண்டு வந்தது. 'கடும் பயணத்தின் களைப்பை இந்தப் போதையே பொருட்கள்தான் நீக்குகின்றதோ? என்னவோ?!'

சரியாக 5.55 க்கு வண்பிநகர்ந்தது. நாங்கள் வாசலில் நின்றுகொண்டிருந்தோம். வகேமடெத்தது ஓடிய அடத்த சில நிமிடங்களில் பெரம்பிரை வந்ததனைத்தது வண்பி. அங்கேமலேமும் நிறுந்துகணக்கானவர்களானிரப்பிக்கொண்டுமலேமும் வகேமடெத்தது. பெட்டியில் அனைத்தது இருக்கைகளும் நிரம்பியிருந்தது என்பதல்ல விசயம்; முழுப் பெட்டியுமே நிரம்பி வழிந்தது கொண்டிருந்தது. பெட்டியின் முன் வாசல் பபிக்கட்டில் துவங்கி பின் வாசல் பபிக்கட்டு வரை உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள், அதே போல எதிர்ப்பக்கமும். பபிகளை தாண்டி பெட்டிக்குள்ளே பார்த்தால் இடைவெளியின்றி வரிசையாக நிறுந்துகணக்கில் நிற்கிறார்கள்.

---

3 / 8

---

4 / 8

மணிக் கு முடிவடைகின்றது.

பகற் பொழுது முழுவதும் குனிந்து, நிமிர்ந்து உழைத்த தொழிலாளர்கள் வலையை முடிந்ததும் வண்டியைப் பிடிக்க ஓடோடி வருகிறார்கள். கணிசமானோர் வாரத்தில் மீண்டும் நாட்களாவது டாஸ்மாக்கில் ஐந்து பத்து நிமிடங்களில் அவசர கதியாக மதுவருந்தி விட்டு வருகின்றனர். உடல் வலி, பயண வலி அனைத்திற்கும் இதுவே உத்தரவாதமான 'மருந்து'. புகைவண்டியில் ஏறியதுமே தளர்வுற்று, கழிவறகையில் சூரூண்டு கொள்கிறார்கள். எட்டரணை மணிக் கு வாலாஜாவில் இறங்கும் ரவி அங்கிருந்து பத்து கி.மீ. தொலைவிலுள்ள நீலகண்டராயன் பட்டையை அடைய பத்தரணை மணியாகி விடுகின்றது. பிறகு சாப்பிட்டு விட்டுத் தங்க பதினொன்று, பன்னிரண்டாகி விடும். எட்டு மணி நேரம் கட்ட நிம்மதியாக உறங்காமல் காலநாலு மணிக்கெல்லாம் எழுந்து கிளம்ப வேண்டும். ஓவ்வொரு நாளும் வீட்டிற்குள் வரும் போதும், கிளம்பும் போதும் குழந்தைகள் தங்கிக் கொண்டிருக்கும். ஞாயிற்றுக்கிழமை மட்டும் தான் குழந்தைகளைப் பார்க்க முடியும். அன்று கறி சமைத்து சாப்பிட்டு விட்டு, முழுவதும் அவருக்கு ஓய்வு, உறக்கம் தான்.

குடும்பம், குழந்தைகள், மனைவி, இல்லம் என எல்லாம் இருந்தும் அமைதியான, ரசனையான வாழ்க்கை எதுவும் இந்தப் பயணிகளுக்கு வாய்க்கவில்லை. சாவி கொடுக்கப்பட்ட எந்திரங்களைப் போல சின்னகைக்கு வந்து போகும் இந்த மக்களிடம் வாழ்க்கைக் கதைகள் அல்லது வலிகள் ஏராளமிருக்கின்றன. அந்த சோகமான கதைகளைச் சும்மந்து கொண்டுவந்தான் ஏற்காடு விரைவு வண்டி தினமும் சடசடவென்று ஓடுகின்றது.

வலையைக் கிளம்பும் போது இரு வளை உணவையும் கட்டையில் எடுத்துக் கொள்கிறார்கள். கால உணவை பயணத்தின் போது முடிக் கிறார்கள். புளி மட்டைகளைப் போல திணிக் கப்பட்டுக் கும் இடத்தில் எப்பிடி சாப்பிடுவது? எந்த இடத்தில் நிற்கிறார்களோ அந்த இடத்தில் நின்றபடியே சாப்பிட வேண்டும். கழிவறையில் நின்றால் அங்கயே தான் சாப்பிட வேண்டும்! சாப்பிட்ட பிறகு கை கழுவும் இடத்திற்கெல்லாம் போய் கழுவ முடியாது. அப்பிடி இப்பிடி எந்தப் பக்கமும் நகரக் கட்டிடம் இருக்காது.

'பயன் பத்தாம் வகுப்பு பெயிலானா என்ன! மறுபடியும் எழுதச் சொல்லலாம் இல்ல!' ரவியிடம் பச்சைக் கொடுத்தனே. 'அதுக்கும் காசு தானே சார் பிரச்சினை. மாசம் மீவாயிரம் பீசு சார்' என்றார். அப்போது ஒருவர் சிறுநீர் கழிக்க உள்ளே செல்ல வேண்டும் என்றார். கழிவறை மடையில் போடப்பட்டிருந்த ஜன்னல் பலகையை எடுத்து ஓரமாகச் சாய்த்து வைத்துவிட்டு ஓவ்வொருவராக வளியே வந்தனர். அவர் உள்ளே சென்றார். மீண்டும் அவர் வளியே வந்ததும் பழையபடி பலகையை இருக்கையாக கிக் கொண்டு அமர்ந்தனர். கழிப்பறையைப் பயன்படுத்திக் கொண்டும்,

சுந்தர் ஆர்.பி.எஃப். இல் (ரயில்வே பாதுகாப்புப் பட்டை) வலை செய்கிறார். ஜோலார்பேட்டையிலிருந்து தினமும் ஆவடி ஸ்டேசனுக்கு வந்து செல்கிறார். அவர் சக பயணிகளுடன் ஒரு காவலரைப் போல நடந்து கொள்ளவில்லை. சாதாரணமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தார். இரவு பன்னிரண்டு மணிக்கு வீட்டிற்குள் நுழைந்து காலநான்கு மணிக்குக் கிளம்பும் பல்லாயிரக்கணக்கான பயணிகளில் இவரும் ஒருவர். இப்போது வண்டி சற்று வேகம் குறைந்தது. ஏதோ ஒரு நிறுத்தம் வருவதற்கான அறிகுறி அது. 'நம்ம தாய் நாடு வந்துருச்சு எல்லோரும் வாங்க' என்றார் ஒருவர். அது காட்பாடி. நிறைய பேர் இறங்கினர். 'தாய் நாட்டில்' வாழ முடியாமல் 'அந்நிய' நாட்டிற்கு அலுத்துக் களைத்து செல்லும் பயணம் என்று அவர் சொல்லுகிறாரோ?

காட்பாடியில் இறங்குபவர்களில் கணிசமானவர்கள் அங்கிருந்து வலைஃருக்கு இரு சக்கர வாகனங்களிலும், பேருந்துகளிலும் செல்கிறார்கள். காட்பாடி தாண்டியதும் சற்றுக் கட்டம் குறைந்தது. பிறகு வந்த முக்குந்தராயபுரத்தில் அடுத்த பெட்டிக்கு மாறினேன். அங்கு கணிசமாக கட்டம் குறைந்திருந்தது. அருகில் அமர்ந்து கொண்டிருந்த செல்வராஜ் என்பவர் வனத்துறையில் பணிபுரியும் அரசு ஊழியர். சதைப்பட்டுப் பனகல் மாளிகையில் அலுவலகம். வீடு வலைஃர். இந்த வண்டியில் தான் தினமும் வந்து செல்கிறார். 'ஏன் சார்? வலைஃருக்கே மாற்றலாகி வரலாமே' என்றால், 'அதுக்கு இப்பிட்டு ரயென் லயே அலைஞ்சிறலாம்' என்றார். வலைஃர் அலுவலகத்திலுள்ள ஒரு அதிகாரியின் கடைசச்சலால் தான் இவரே சின்னக் குமாற்றல் கட்டு வந்திருக்கிறார்.

அடுத்தடுத்து வந்த ஊர்களில் இறங்க வண்டியவர்கள் எல்லாம் இறங்கி, இருளில் மறைந்து போனார்கள். நான் இரவு முழுவதையும் இரயில் நிலையத்திலேயே கழித்துவிட்டு காலநான்கு மணிக்கு வரும் ஏலகிரிக்காக ஜோலார்பேட்டையில் காத்திருந்தேன். காலையில் வண்டியைப் பிடித்து சின்னத் திரும்பினேன்.

சின்னையில் இறங்கியதும் பக்கத்து நடமையேயில் ஒரு வண்டி நின்று கொண்டிருந்தது.

அந்த வண்டியைப் பார்த்ததும் 'நாம்' என்ன ஐரோப்பிய இரயில் நிலையத்திற்குள் ஏதும் வந்து விட்டோமோ?!' என்று ஒரு விநாடி தோன்றியது. இதுவரை அந்த வண்டியை அங்கே பார்த்ததில்லை. அது அவ்வளவு சூத்தமாகவும், பளபளப்பாகவும் இருந்தது. அது பெங்களூர் செல்லும் சதாபதி விரைவு வண்டி. அந்த வண்டியில் பொதுப்பெட்டிகள் இல்லை. அது முழுக்க முழுக்க குளிரூட்டப்பட்ட பெட்டிகளைக் கொண்ட உயர்தர மக்களுக்கான வண்டி.

Written by தமிழ்நாடு

Wednesday, 15 August 2012 16:28 -

அன்றாடம் கழிப்பறையில் அமர்ந்து கொண்டு பயணிக்கும் மக்களுக்கு வாய்த்த ஏலகிரி விரைவு வண்டி இருக்கும் நாட்டில்தான் சதாப்தியும் சலுகிறது. இரண்டு இந்தியா இருக்கிறது என்பதற்கு வேறு சான்று வேண்டுமா என்ன?

கூடியிருக்கும் ஊரில் ஒரு குறைந்தபட்ச வேலையும், வாழ்க்கையும் இல்லாமல் இந்த மக்கள் தினந்தோறும் இந்த நரக வாழ்க்கையை ஏன் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும்?

ஏலகிரியில் சலுகையும் மக்களுக்கு மானாட மயிலாடவோ, ஏர்டெல் சப்பர் சிங்கரோ, ஐ.பி.எல் போன்றனவோ இல்லை. சீ ரியல்களோ எதுவுமில்லை. வார விடுமுறையில் சுற்றுலாவோ, உயர்தர உணவு விடுதிக் குச் சலுகை, இன்னபிற நடுத்தர வர்க்க களிக் கைகளெல்லாம் இந்த மக்களின் கனவில் கட்ட இல்லை. இவர்களை அடித்துத் தோய்த்துத் தான் பணக்காரர்களின் இந்தியா நாளொரு மணி, பொழுதொரு வண்ணமுமாக ஜொலிக்கிறது.

ஒளிரும் இந்தியாவைப் பார்க்க வேண்டுமா? ஏலகிரியில் ஒரு முறை பயணம் செய்யுங்கள்! கண்ணைப் பறிக்கும் அந்த அவல வாழ்க்கைக் காட்சிகளின் அதிர்ச்சிகளிலிருந்து நான் இன்னமும் மீ ளவில்லை.

- வினாவு சயெத்தியாளர், - புதிய கலாச்சாரம், மே - 2012